

телю; всицы Тя молятъ да останешъ още нѣколко время съ нихъ“. Но Иисусъ Христосъ, Който ни на едижъ минутж не губилъ изъ видъ высокж-тж цѣль, и Който еднакво обычалъ всичко-то человекство, отговорилъ: „Азъ отивамъ да проповѣдамъ въ други-тѣ градове и села; зачото сжмъ за това дошълъ“. Господь ходилъ по всицкж Галилежъ, училъ въ синагогы-тѣ, проповѣдалъ царство Божіе и исцѣлявалъ всякаквы недѣжы и болѣзни. Небесна-та прѣмудрость, която истичала изъ уста-та му, Божественна-та любовь, съ каквжто Той облегчавалъ всѣко страданіе, станжли извѣстны на всѣ-къдѣ; до Него ся стичало множество народъ изъ Галилежъ, Іудежъ, изъ отвѣдиж-тж странж на Іордана и изъ самыя Іерусалимъ. Слава-та Му достигнжла до Сиріж и до други сосѣдственны господарства; до Него приводили болны отъ различни болести: луды, лунатицы, разслаблены, слѣпы, глухы, нѣмы, хромы; Той исцѣлявалъ всицы-тѣ. Здравие и животъ истичали отъ десницж-тж Му; отвсѣдѣ, гдѣ ся являвалъ Той, отбѣгвали скърбъ и болестъ; Той навсѣдѣ приносилъ радость и утѣшеніе.

ГЛАВА XXVI.

Сотникъ въ градъ Капернаумъ.

Като свършилъ Свое-то странствіе по други-тѣ Галилейскы градове, Иисусъ Христосъ ся върнжлъ пакъ въ Капернаумъ, когото избралъ за Свое жителство. Тамъ ся намиралъ единъ Римскый сотникъ, сирѣчь: начальникъ на стотинж воины. Сотника-тѣ ималъ слугж вѣренъ и усерденъ, когото той много обычалъ, и тойзи слуга лежалъ отчаянно боленъ; всицы мыслили, че ще да умре.

Кога чулъ сотника-тѣ, че ся върнжлъ Иисусъ Христосъ, испратилъ нѣкои отъ старѣйшины-тѣ Іудейскы да го просятъ да дойде и да спаси болныя. Старѣйшины-тѣ, като дошли до